

Arrest

nr. 205 088 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. ROMBOUTS
Gilles de Pélichylei 66
2970 'S-GRAVENWEZEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Veiligheid en van
Binnenlandse Zaken;
de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2018 per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de met grenscontrole belaste inspecteur van 5 juni 2018 tot afgifte van een bevel tot terugdrijving (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2018 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. ROMBOUTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2018 komt de verzoeker, van Senegalese nationaliteit, aan op de luchthaven van Brussel Nationaal, komende vanuit Istanbul.

Verzoeker was in het bezit van een Senegalees paspoort en van een Hongaars verblijfsdocument.

Op 5 juni 2018 nam de grenscontroleambtenaar een beslissing tot terughrijving (bijlage 11). Dit is de eerste bestreden beslissing.

Diezelfde dag werd een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep, in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel. Verzoeker stelt desbetreffend als volgt:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in het dossier.

Het is zeer onzorgvuldig van w-verwerende partij om geen nieuw onderzoek te oen naar de schending van art. 3 van het EVRM en in het bijzonder de feiten van huidig dossier.

Nochtans dienen ze zelf ook een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker oppakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel

Het is onredelijk van verwerende partij om verzoeker eerst op te sluiten en hem een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten om nadien een grondig onderzoek te voeren of hij effectief kan terugkeren.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing zelf.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 door geen rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de besteden beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

Wat de aangehaalde schending van het motiveringsbeginsel betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Zo wordt geduid dat de beslissing is genomen op basis van artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de vreemdelingenwet. Eveneens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet blijkt dat verzoeker in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf en dat hij in het bezit is van een

vals/nagemaakt/vervalst visum of verblijfsvergunning. Er wordt zodoende aangegeven dat de door verzoeker gebruikte reistitel, met name een “*verblijfsvergunning Hongarije*” SIS geseind staat voor inbeslagneming, niet wordt beschouwd als een met een geldig paspoort gelijkgestelde reistitel die verzoeker toelaat het Schengengrondgebied via België binnen te reizen. Daarmee is op het eerste gezicht aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). *Prima facie* blijkt niet dat de voorziene motivering niet pertinent en draagkrachtig zou zijn of dat de aangehaalde bepalingen of de formele motiveringsplicht zijn miskend.

Waar de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert de verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel mede vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De eerste bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”.

Artikel 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”.

Verzoeker geeft vervolgens weliswaar aan niet akkoord te gaan met de gemaakte beoordeling, doch weerlegt de voorziene motivering niet en toont een miskennis van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet op het eerste zicht geenszins aan.

De verweerder heeft geoordeeld dat de verzoeker zich in het geval van artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet bevindt, aangezien de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of geldige machtiging tot verblijf gezien het door verzoeker gebruikte verblijfsdocument, de Hongaarse verblijfsvergunning, geseind staat voor inbeslagname.

Zo dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift stelt over een geldige verblijfsvergunning in Hongarije te beschikken en hij aldus niet dient te beschikken over een visum om naar België te komen. Verzoeker brengt echter niets in tegen de vaststelling dat dit document geseind staat voor inbeslagname. Verzoeker toont dan ook niet aan over enig verblijfsdocument, conform artikel 2 van de vreemdelingenwet, te beschikken.

De loutere bewering als zou hij niet op de hoogte zijn van de SIS-seining voor inbeslagname van zijn Hongaarse verblijfstitel, doet geen afbreuk aan de determinerende motieven op grond waarvan de beslissing genomen werd.

De SIS-seining blijkt uit de stukken van het administratief dossier en luidt:

*“Reden : VOORWERP GEZOCHT VOOR
INBESLAGNEMING - ART. 38(1) SIS IIBESLUIT
Te nemen maatregel : OVEREENKOMSTIG HET NATIONALE
RECHT: # HET VOORWERP IN BESLAG
NEMEN OF ALLE NOODZAKELIJKE
BESCHERMINGSMAATREGELEN NEMEN #
DE IDENTITEIT VASTSTELLEN VAN DE
PERSOON IN WIENS BEZIT HET
VOORWERP IS AANGETROFFEN #
Contact opnemen met het nationale
SIRENE-Bureau (CGI/SPOC/PERM
+32.2.644.86.41 - Mail:
cgot.perm@police.be).
Vervaldatum : 30-06-2019”*

De Raad stelt evenwel vast dat de signalering, die in het SIS is opgenomen, grondslag vindt in artikel 38(1) van het Besluit 2007/533/JBZ van de Raad van 12 juni 2007 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) (hierna: het SIS II-besluit) dat luidt:

“Artikel 38

Doelstellingen en voorwaarden

- 1. Gegevens over voorwerpen die met het oog op inbeslagneming of als bewijsmiddel in een strafprocedure worden gezocht, worden in SIS II opgenomen.*
- 2. Onderstaande categorieën van gemakkelijk identificeerbare voorwerpen worden opgenomen:*
 - a) motorvoertuigen met een cilinderinhoud van meer dan 50 cc, vaartuigen en luchtvaartuigen;*
 - b) aanhangers met een ledig gewicht van meer dan 750 kg, caravans, industriële uitrusting, buitenboordmotoren en containers;*
 - c) vuurwapens;*
 - d) gestolen, verduisterde of anderszins vermiste blanco officiële documenten;*
 - e) gestolen, verduisterde, anderszins vermiste of ongeldig gemaakte, op naam gestelde identiteitspapieren zoals paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijzen, verblijfstitels en reisdocumenten;*
 - f) gestolen, verduisterde of anderszins vermiste of ongeldig gemaakte voertuigregistratiebewijzen en voertuigkentekenplaten;*
 - g) bankbiljetten (geregistreerde biljetten);*

h) gestolen, verduisterde of anderszins vermiste of ongeldig gemaakte waardepapieren en betaalmiddelen zoals cheques, creditcards, obligaties, effecten en aandelen.

3. De technische voorschriften die nodig zijn voor het invoeren, bijwerken, wissen en opzoeken van de in lid 2 bedoelde gegevens, worden volgens de procedure van artikel 67 vastgesteld, onverminderd de bepalingen van het instrument tot oprichting van de beheersautoriteit..” (eigen onderlijning)

Er zijn geen enkele gegevens voorhanden in het dossier die zouden wijzen op het niet langer actueel zijn van een dergelijke SIS-seining, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan. In tegendeel blijkt dat de seining geldt tot 30 juni 2019.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat ten onrechte of met miskenning van de voorliggende gegevens werd besloten dat hij niet in het bezit is van een geldig visum of machtiging tot verblijf.

Waar verzoeker in het kader van de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op zeer summiere wijze stelt dat er geen “nieuw” onderzoek is gevoerd naar artikel 3 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat hij zich beperkt tot dergelijke theoretische kritiek, zonder op enig moment in te gaan op zijn specifieke situatie en op de manier waarop hij, door de uitvoering van de bestreden beslissing, blootgesteld zou worden aan behandelingen, strijdig met artikel 3 van het EVRM, te meer nu hijzelf verklaarde in Turkije op vakantie te zijn geweest. Hij brengt dan ook geen enkel begin van bewijs bij waaruit zou blijken dat hij in Turkije blootgesteld zou worden aan mensonwaardige behandelingen.

Waar verzoeker in het kader van de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert dat het onredelijk is om hem op te sluiten en een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten alvorens een onderzoek te doen of hij effectief kan terugkeren, moet verzoeker er op worden gewezen dat hem een beslissing tot teruggrijping werd afgeleverd, komende vanuit Turkije, waar hij op vakantie ging.

Een schending van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 10bis van de vreemdelingenwet. Hij stelt desbetreffend als volgt:

“Verzoeker heeft immers verblijf in Hongarije op grond van tewerkstelling als beroepsvoetballer. Verzoeker had een arbeidsovereenkomst in Hongarije en derhalve een verblijfsvergunning in Hongarije.

Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst vanaf 1 juli 2018 bij een voetbalclub in België.

Deze voetbalclub start op 11 juni 2018 met trainingen, welke een essentieel onderdeel zijn van de arbeidsovereenkomst.

Hoewel verzoeker over het contract met zijn werkgever in België beschikt werd hier niets over gemeld in de tegen verzoeker genomen beslissing.

Verzoeker heeft op grond van zijn tewerkstelling als beroepssportbeoefenaar zijn verblijfsvergunning verkregen in een ander EU-land, alzo heeft hij het recht op vestiging als een beroepssportbeoefenaar indien hij in België een arbeidsovereenkomst kan voorleggen.

Verzoeker dient niet te beschikken over een visum om naar België te komen omdat hij voorheen een verblijfsvergunning in een andere EU-land had/heeft.

Verzoeker meent dat art. 10 bis, §2 geschonden is.

Verzoeker beschikt immers over voldoende inkomsten uit tewerkstelling want hij zal €7.000 per maand verdienen, met nog variabele vergoedingen en premies.

Verzoeker beschikt over een huurcontract en heeft een huurlast van €725/maand.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te hebben onderzocht of verzoeker recht op verblijf heeft in een andere EU-staat en of hij geen recht op verblijf heeft in België.”.

Verzoeker gaat ervan uit dat hij over een geldige verblijfsvergunning in Hongarije beschikt en hij aldus niet dient te beschikken over een visum om naar België te komen. Verzoeker brengt echter niets in tegen de vaststelling dat dit document geseind staat voor inbeslagname en hij aldus over geen enkel document beschikt dat hem toelaat het Rijk binnen te komen. Verzoeker toont niet aan over enig verblijfsdocument conform artikel 2 van de vreemdelingenwet te beschikken, waardoor hij evenmin aantoonst dat de artikelen 2 en 3, eerste lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet geschonden werden.

Met het *post factum* neerleggen van allerhande stukken (zijnde een aankomstverklaring van de gemeente Ganshoren, inschrijvingsbewijs te Hongarije, arbeidsovereenkomst met voetbalclub Z., schrijven W. B. met aanvraag arbeidskaart B, mailverkeer tussen W. B. en departement Werk en Sociale Economie Vlaamse Overheid) toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat hij niet in het bezit is van een geldig visum of machtiging tot verblijf.

Artikel 10bis, §2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over voldoende huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden;

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

– dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing. (…)”.

Verzoeker toont niet aan dat dat hij een machtiging tot verblijf heeft aangevraagd, noch een familielid is van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur. Waar verzoeker in dit opzicht verwijst naar het bij het verzoekschrift gevoegde arbeidscontract en uitnodiging voor training, waaruit blijkt dat hij voldoende inkomsten uit tewerkstelling zal hebben met nog variabele vergoedingen en premies en over een huurcontract beschikt, doet hij hier geen afbreuk aan.

Een schending van artikel 10bis, §2, van de vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

De verzoeker heeft geen ernstige middelen aangevoerd. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DIGNEF